

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ВИЩИЙ ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД УКРАЇНИ
«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

МАТЕРІАЛИ

100 – ї

підсумкової наукової конференції

професорсько-викладацького персоналу

Вищого державного навчального закладу України

«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

11, 13, 18 лютого 2019 року

(присвячена 75 - річчю БДМУ)

Чернівці – 2019

УДК 001:378.12(477.85)
ББК 72:74.58
М 34

Матеріали 100 – ї підсумкової наукової конференції професорсько-викладацького персоналу вищого державного навчального закладу України «Буковинський державний медичний університет», присвяченої 75-річчю БДМУ (м. Чернівці, 11, 13, 18 лютого 2019 р.) – Чернівці: Медуніверситет, 2019. – 544 с. іл.

ББК 72:74.58

У збірнику представлені матеріали 100 – ї підсумкової наукової конференції професорсько-викладацького персоналу вищого державного навчального закладу України «Буковинський державний медичний університет», присвяченої 75-річчю БДМУ (м.Чернівці, 11, 13, 18 лютого 2019 р.) із стилістикою та орфографією у авторській редакції. Публікації присвячені актуальним проблемам фундаментальної, теоретичної та клінічної медицини.

Загальна редакція: професор Бойчук Т.М., професор Івашук О.І., доцент Безрук В.В.

Наукові рецензенти:
професор Братенко М.К.
професор Булик Р.Є.
професор Гринчук Ф.В.
професор Давиденко І.С.
професор Дейнека С.Є.
професор Денисенко О.І.
професор Заморський І.І.
професор Колоскова О.К.
професор Коновчук В.М.
професор Пенішкевич Я.І.
професор Сидорчук Л.П.
професор Слободян О.М.
професор Ткачук С.С.
професор Тодоріко Л.Д.
професор Юзько О.М.
д.мед.н. Годованець О.І.

ISBN 978-966-697-543-3

© Буковинський державний медичний
університет, 2019

In our opinion, the reason for this crisis is connected with the most significant sources of fear of youth. In general, it can be interpreted as fear of their own non-implementation – first of all in two important areas: professional (social status) and family-intimate. Therefore, this fear is more pronounced in individuals with higher level of appeal and lower initial opportunities for its implementation. Accordingly, this fear is experienced much easier and smoother if the graduate student has at least partially realized himself in one of these spheres – for example, he created a family or got a job.

There are several possible ways how to help a graduate of higher educational establishment with this typical psychological problems. The first is to objectify anxiety and fears. This way involves, first of all, specifying the expectations of a six-year student regarding the situation of graduation. It is necessary that the confused and uncertain sense of anxiety and fright was objectified in a concrete fear: the fear not to receive a diploma; fear not to get a job; fear to become without housing. To effectively deal with the feeling of fear, you must first objectify it. Otherwise, fear tends to become uncontrollable and, subjecting to the unconscious, it manages to rule the conscious rational processes.

The next stage is the localization of fear. When fear is objectified (linked, for example, with employment), it is possible to work with it at a rational level. The final stage is the systematic desensitization. During counseling the student mentally, gradually, step by step, plunges into a situation that is potentially threatening and traumatic.

Thus, knowledge of the features of the student's age allows to understand the essence of each student's personality and to provide him with timely psychological help in self-determining and the life path.

Потапова Л.Б.

ФОРМУВАННЯ ДУХОВНОСТІ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ

Кафедра суспільних наук та українознавства

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Аналізується феномен духовності сучасної людини. З'ясовуються особливості і фактори впливу на формування духовності сучасної людини.

Соціальний простір ХХІ століття поряд з самобудівництвом, людини, формує новий тип особистості, що актуалізує дослідницький інтерес до її характеристик і, зокрема, духовної складової сучасної людини. Певний доробок у вивченні зазначеної теми внесли такі науковці як В. Дудченко, (досліджується еволюція феномена духовності як результат розвитку техногенної цивілізації), А. Осипов (аналізується проблема духовної практики як ядра духовності), В. Хайруліна (формування духовності обґрунтовується як основна педагогічна проблема).

Мета – з'ясування особливостей розвитку духовності сучасної людини.

Понятійна конструкція сучасної людини більшістю дослідників тлумачиться як людина ХХІ століття, бо значні зміни в контенті та темпах змін соціальності відокремили людину минулого століття від нашого сучасника. Для розвитку сучасного соціуму характерні глобалізація, криза, екстремальність переформатування світу, багатополарність і становлення нового світового порядку, невизначеність, прискорення темпів соціальних змін, автономізація життєдіяльності особистості. Сучасна людина репрезентує об'єктивні зміни у власних суб'єктивних координатах особистісної моделі життєвої стратегії і картини світу. Дотримуючись підходу до розуміння сутності людини, згідно з яким людина – продукт як соціального середовища, так і самобудівництва, а тому духовність людини також обумовлена в кінцевому рахунку, цими чинниками. Світогляд людини її духовні настанови обумовлюють модернізаційні процеси, здійснення змін в соціальній реальності і формування певного типу соціального порядку.

Духовність – характеристика соціального буття людини, її внутрішній духовний світ в якому визначено сенс життя, цінності, норми, ідеали, її прагнення до самовдосконалення.

Характерними моментами формування духовності сучасної людини є – домінування пізнавальної активності в удосконаленні себе і збагаченні свого внутрішнього світу; розмитість, невизначеність критеріїв духовного поведіння сучасної людини поза правових та релігійно-моральних норм; автономія особистості у створенні особистісних світоглядних комплексів і уявлень про духовність; зростання впливу екологічного підґрунтя на прагнення сучасної людини до духовного життя і можливості його здійснення.

Rak O.M.

EPONYM IN MEDICIN AND ITS EDUCATIONAL APPLICATION

*The Department of the Foreign Languages
Higher State Educational Establishment
"Bukovinian State Medical University"*

The eponym in its narrow sense is the borrowing of the proper name of an individual or scientist – inventor or discoverer – who is associated with a referent. By means of this method we may conveniently introduce a new referent (discovery, instrument, theory, disease, syndrome) in specialized language which will be subsequently recognized by experts-speakers who use it, thus paying tribute to a member of a community who has invented or discovered something important.

Objective of our study is systemic description of onymic medical vocabulary from the English and French languages, investigation of peculiarities of formation and functioning of proprietary units in medical term system of the above languages. The following tasks are supposed to be solved in accordance with the objective: to find specific signs of onyms and determine their status in the national linguistic systems of English and French. Dictionaries and encyclopedias of linguistic area studies, manuals and references, and other collections of proper names, professionally-directed social and political essays were used as the material of the study. The following methods were applied: classification and systematizing, descriptive, comparative, quantitative calculation, etc.

Our study highlighted the reference role of proper names used in medical terminology. Some eponymous terms have cultural, religious, national, and other connotations. The use of the proper name, proper name or toponym, is shown to be a direct denominative reference act that is not free of semantic ambiguities or errors when the referent was initially attributed (disease, instrument, theory, etc.) to the surname of a scholar who is not always the true discoverer. In addition, the denominational nature of the eponymous terms sometimes results in occurrence of synonyms much more descriptive and neutral. This explains the low frequency of eponyms in within these two frames. Internationally, English speaking and French speaking medical specialists limit their use of eponymous terms, even if they persist in daily professional communications. However, the use of eponymous terms reflects the chronology of the history of the discipline and in some cases uses the suffix derivation. If the use of eponymous terms is not always encouraged by the professor of the specialty because of their too vague and confusing nature, it is up to the specialist language teacher to give exercises facilitating a better memorization of eponymous terms, useful for medical and paramedical personnel, who can thus constitute a personal cultural baggage by becoming familiar with the suffix derivation as well as with the semantic ambiguities resulting from the use of these terms.

Therefore and despite the disadvantages they have eponymous appellations are still used in an ordinary way because they give a little "humanity" to the terminology that tends to be more and more dehumanized in the sense of a gradual forgetting of the surnames of individuals who have contributed to the establishment of science as an international phenomenon.